

КОЛЕДАРЧЕ

Въ кжщи, седналъ на миндера,
 Новия калпакъ си мѣря:
 Ту го снема, ту наложа,
 Гладя меката му кожа
 И торбичка имамъ нова
 За довечера готова;
 По-бърже да мръкне само,
 Да си я метна презъ рамо,
 Да се събера съ другари,
 Всички отборъ коледари.
 Като екне въ хоръ чудесенъ
 Коледарската ни пѣсень,
 Весело и безъ умора
 Ще обходимъ всички хора,
 Ще събуждаме стопани —
 Тази вечеръ нѣма спане.
 Всѣки ще дарува съ дари
 Веселитѣ коледари.
 Дружно въ улицитѣ тъмни
 Ще бродимъ, додето съмне.
 Ще ни свѣтятъ отъ високо,
 Въ синьото небе дълбоко
 Пламнали безъ четъ свѣщици—
 Ясни, трепетни звездици.

Ст. Цанкова-Стоянова